

klang med vore Forhold som muligt, saa nær derhen til, at vi frænte, ikke Eiendomsretten, men Nydelsesretten saa lidet som muligt, og dog give enhver Borger, saameget det staaer i vor Magt, en lige Stilling i Staten.

L. Efav: Det er med Hensyn til det, som adskillige Talere have yttret og støttet paa Forholdene i Slesvig, at jeg har begjert Ordet. Man er gaaet ud fra den Forudsætning, og navnlig er det Tilfældet med den ærede Taler, som sidder her paa samme Side (Alberti), at han gik ud fra den Forudsætning, at den Kongelige Regjeringscommissair havde givet den nærværende frie Jagtret i Slesvig; men det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jagtretten blev tagen under Oprøret i 1848; Enhver tillegnede sig Retten, uden at spørge Nogensomhelst derom; den oprørige Regjering syntes da sagtens, at den ligesaa godt kunde give, hvad den dog ikke kunde beholde, og den gav da Jagtfrihed. I Løbet af sidste Sommer, da Hans Excellence Tillisch omtrent havde ophævet alle Statholderkabets Bestemmelser og Anordninger, følte han sig sandsynlig opfordret til ogsaa at ophæve denne, og han fratog nu Beboerne derovre den Jagtfrihed, som de ved Bevægelsens Magt og ved Statholderkabets Anordning havde faaet; men 14 Dage derefter gav han dem atter Jagtfriheden, formodentlig for at vise dem, at det ikke var Statholderkabet, som gav dem Friheden; idetmindste saae det for vore Dine saaledes ud, og nu have de, som bemærket, fri Jagt paa deres Grund (Hør!). Imidlertid synes flere Talere ikke at lægge Mærke til, at der er en væsentlig Forskjel paa Forholdene i Slesvig og Forholdene i Kongeriget. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at i Slesvig er der ikke andet end Selveiere, Arvesæstere og Godseiere, men ingen Livsfæstere. Arvesæsternerne have samme Rettigheder som Selveierne; derimod er dette ikke Tilfældet her i Kongeriget, og under alle Omstændigheder staaer Livsfæstelse ikke paa samme Standpunkt. Jeg vil imidlertid herved aldeles ikke have udtalt, at Livsfæsternerne ikke maae faae Jagt paa deres egen Grund, og det er slet ikke det Spørgsmaal, jeg vil gaae ind paa; men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at Forholdene ere saa forskellige, at man ikke ligefrem kan anvende

Slesvigske Forhold som Regel for Forholdenes Udvikling her. Fremdeles har man ligesom villet holde sig til Ministeriet, fordi Regjeringscommissairen i Slesvig har givet en saadan Jagtfrihed; man har yttret sig paa en Maade, som om man vilde tillægge Ministeriet her en væsentlig Deel i den stedfundne Frigivelse af Jagten (Nei! Nei!); idetmindste har jeg forstaaet det saaledes. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at Regjeringscommissairen upaatvivlelig handler paa eget Ans og Tilsvær; jeg troer, at ligesaa lidt som han forlanger, at Ministrene her skulle dele Ansvar med ham, ligesaa lidt troer jeg, at man bør indrømme dem Vren for hvad der skeer derovre, og i alt Fald staaer det neppes i deres Magt, at udrette Noget der, naar ikke Regjeringscommissairen selv finder det godt og gavnligt. Saaledes som Forholdene for Diebliffet stille sig, kan man ikke antage Andet, og jeg troer derfor ikke, man kan drage Slutninger af hvad der skeer der, til det, som bør skee her.

Formanden: Der er begjert Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Jespersen, Frølund, Schiøtt, Clausager, Hoier, N. Pedersen, Jørgensen, Nørgaard, Broberg, Grønberg, Schack, Wilkens, Steen, Linnemann og Hækkerup.

Med Hensyn til dette Spørgsmaal er der begjert Afstemning ved Navneopraab af følgende Medlemmer: Alberti, Barfod, B. Christensen, Gleerup, Grundtvig, J. A. Hansen, Hækkerup, Ingstrup, Jagd, P. Knudsen, L. Schøler, Sidenius, Winther.

Som af nedenstaaende Liste vil sees, vedtoges med 48 Stemmer mod 30, at Afslutning af Forhandlingerne skulde finde Sted.

Ja.

Linnemann.	Poulsen, C. M.
Usting.	Kothe.
Lunde.	Schack.
Lykke.	Schiøtt.
Monrad.	Schroll.
Nørgaard.	Schøler, B.
Dlesen.	Schøler, L.
Ostermann.	Steen.
Ottesen.	Timm.
Pedersen, P.	Wegener.
Pedersen, N.	Wilkens.